

nl.anarchistlibraries.net

Gezamenlijke verklaring van Turkse anarchisten: Laten we solidariteit en de strijd tegen deze orde opbouwen

Sandıkta Çözülmez

Sandıkta Çözülmez

Gezamenlijke verklaring van Turkse anarchisten: Laten we solidariteit en de
strijd tegen deze orde opbouwen
6 februari 2023

itsgoingdown.org

a-bieb.nl

6 februari 2023

Op 6 februari gaven anarchisten uit verschillende steden een gezamenlijke verklaring uit over de nasleep van de aardbeving. Hier is hun volledige verklaring zoals gepubliceerd op het social media account Sandıkta Çözülmez (Onoplosbaar bij de stembus):

Laten we solidariteit en de strijd tegen deze orde opbouwen

Op 6 februari werden we opgeschrikt door twee aardbevingen, een om 4:17 uur in het Pazarcık district van Maraş met een kracht van 7,7 en de andere om 13:24 uur in het Elbistan district van Maraş met een kracht van 7,6. Zelfs volgens officiële verklaringen hebben we al te maken met een ramp waarbij duizenden mensen zijn omgekomen, duizenden gewond zijn geraakt en honderdduizenden mensen direct zijn getroffen.

Hoewel aardbevingen natuurlijke gebeurtenissen zijn, is wat er nu gebeurt meer dan een onvermijdelijke "natuurlijke" ramp. Allereerst dient te worden benadrukt dat de centralisatie, de dichte verstedelijking en de metropolitanisatie die door het kapitalisme worden veroorzaakt, aan de basis liggen van het feit dat aardbevingen zo verwoestend zijn. Deze aardbeving heeft echter opnieuw de gevolgen blootgelegd van de kapitalistische ontwikkeling in Turkije van de afgelopen jaren, die gebaseerd is op vastgoed, huur en plundering.

Ondanks jarenlange waarschuwingen van wetenschappers, ondanks het feit dat bekend was dat er in die regio in de nabije toekomst een grote aardbeving zou plaatsvinden en wat er gedaan moest worden, werd er niets gedaan en werd er ondanks de zogenaamde aardbevingswetten doorgegaan met ongecontroleerd en ongepland bouwen, wat tot deze ramp heeft geleid. Ziekenhuizen, politiebureaus en gebouwen van enkele jaren oud werden verwoest, wegen en bruggen werden onbruikbaar.

De ramp werd nog verergerd door het "optreden" van de staat na de aardbeving. Hoewel de eerste dag zeer kritiek was, heeft de staat een belangrijk deel van zijn middelen niet gebruikt. Het veelgeroemde enorme militaristische apparaat kwam niet in actie toen er mensenlevens op het spel stonden; zoek- en reddingsteams en hulp konden veel plaatsen zelfs na uren niet bereiken.

Terwijl de staat zijn macht niet mobiliseerde, werden de natuurlijke gevoelens van solidariteit, waarvan we heel goed weten dat ze bestaan onder de arbeiders, de onderdrukten en de volkeren, opgewekt. Duizenden mensen mobiliseerden zich met eigen middelen om mensen onder het puin te redden en solidair te zijn met de slachtoffers van de aardbeving. In zeer korte tijd begon in het hele land een enorme mobilisatie van sociale solidariteit.

Terwijl de mensen voor hun leven vchten, greep de regering opnieuw naar de gebruikelijke methoden om zichzelf van haar verantwoordelijkheid te ontslaan. Samen met het discours dat Turkije een aardbevingsgebied is en dat deze rampen bijna het lot zijn, werd een voorstelling van "nationale rouw" opgevoerd, verfraaid met het voorlezen van de sala (gebeden) uit moskeeën en het noemen van degenen die het leven lieten als "martelaren". Opnieuw probeert men de belangen van de heersende klassen achter het nationalisme te verbergen.

Aan de andere kant aarzelden de aannemers die gebouwen bouwden met slechte materialen op ongeschikte plaatsen, de opportunisten die eerste levensbehoeften verstopten en tegen exorbitante prijzen verkochten, en degenen die niet inzagen dat dit systeem ons leven stal, niet om de slachtoffers van de aardbeving te beschuldigen van diefstal en plundering omdat zij het voedsel en reddingsmateriaal meenamen dat zij nodig hadden. Sommige fascistten, die probeerden te verhullen wat de staat deed en niet deed, schaamden zich zelfs niet om openlijk te suggereren dat "soldaten opdracht zouden moeten krijgen het vuur te openen op plundersaars".

Verborgen in deze schaamteloosheid zit het feit dat de belangrijkste taak van de staat niet is om het leven van mensen te beschermen, maar om de belangen van het kapitaal en hun eigen macht tot elke prijs te verdedigen.

Het kapitalisme heeft ons opnieuw gruwelijk en massaal vermoord. De kapitalistische barbarij en degenen die van deze orde profiteren, alle kapitalisten die zich direct of indirect voeden met bouwrente, alle centrale overheden en lokale besturen die tot nu toe een beleid hebben gevoerd dat gebaseerd is op bouwrente en de plundering van steden - met andere woorden alle partijen en politici van de orde - zijn verantwoordelijk voor deze massamoord. Vandaag zijn we diep geschaad. Wij, als miljoenen arbeiders en onderdrukten, zullen onze wonden helen door solidariteit op te bouwen. Maar we roepen de actoren

van die politiek van de orde toe: we zullen nooit vergeten wat jullie hebben gedaan en wat jullie niet hebben gedaan. We hebben vrienden, families en geliefden verloren, maar we rouwen niet. We voelen woede, we koesteren wrok.

Een vrije wereld zal opbloeien in onze woede.

Overgenomen van www.yeryuzupostasi.org